

DIREKTIVE

DIREKTIVA 2007/65/EZ EUROPSKOGA PARLAMENTA I VIJEĆA od 11. prosinca 2007.

kojom se izmjenjuje i dopunjuje Direktiva Vijeća 89/552/EEZ o usklađivanju određenih odredbi propisanih zakonom, uredbom ili upravnim postupkom u državama članicama vezano uz obavljanje aktivnosti televizijskog emitiranja

(Tekst značajan za Europski gospodarski prostor)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegov članak 47. stavak 2. i članak 55.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskoga i socijalnog odbora¹,

uzimajući u obzir mišljenje Odbora regija²,

djelujući u skladu s postupkom predviđenim u članku 251. Ugovora³,

budući da:

(1) Direktivom Vijeća 89/552/EEZ⁴ usklađuju se određene odredbe propisane zakonima i drugim propisima u državama članicama vezano uz obavljanje aktivnosti televizijskog emitiranja. Međutim, nove tehnologije u prijenosu audiovizualnih medijskih usluga zahtijevaju prilagodbu regulatornog okvira kako bi se u obzir uzeli utjecaj strukturalnih promjena, širenje informacijskih i komunikacijskih tehnologija (ICT) i tehnološki razvoj na poslovne modele, a posebno financiranje komercijalnog emitiranja te kako bi se osigurali optimalni uvjeti za konkurentnost i pravnu sigurnosti informacijskih tehnologija u Europi i pripadajuće medijske industrije i usluge te poštivanje kulturne i jezične različitosti.

---

¹ SL C 318, 23.12.2006., str. 202.

² SL C 51, 6.3.2007., str. 7.

³ Mišljenje Europskoga parlamenta od 13. prosinca 2006. (još nije objavljeno u Službenom listu), Zajedničko stajalište Vijeća od 15. listopada 2007. (još nije objavljeno u Službenom listu), Stajalište Europskoga parlamenta od 29. studenoga 2007.

⁴ Direktiva Vijeća 89/552/EEZ od 3. listopada 1989. o usklađivanju određenih odredbi propisanih zakonom i drugim propisima u državama članicama vezano uz obavljanje aktivnosti televizijskog emitiranja. (SL L 298, 17.10.1989., str. 23.). Direktiva kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Direktivom 97/36/EZ (SL L 202, 30.7.1997., str. 60.).

(2) Direktivom 89/522/EEZ već su usklađeni zakoni i drugi propisi u državama članicama vezano uz obavljanje aktivnosti televizijskog emitiranja, međutim pravila primjenjiva na aktivnosti kao što su audiovizualne medijske usluge na zahtjev sadržavaju razlike od kojih neke mogu ometati slobodno kretanje tih usluga unutar Europske zajednice i narušavati tržišno natjecanje na unutarnjem tržištu.

(3) Audiovizualne medijske usluge u jednakoj su mjeri kulturne usluge koliko su i gospodarske. Njihova sve veća važnost za društva, demokraciju – osobito stoga što osiguravaju slobodu informiranja, različitost mišljenja i pluralizam medija – obrazovanje i kulturu opravdava primjenu posebnih pravila na te usluge.

(4) Članak 151. stavak 4. Ugovora od Zajednice zahtijeva da u obzir uzme kulturne aspekte kada djeluje u skladu s ostalim odredbama Ugovora, a posebno u svrhu poštivanja i promicanja različitosti njezinih kultura.

(5) U svojim rezolucijama od 1. prosinca 2005.⁵ i 4. travnja 2006.⁶ o krugu pregovora iz Dohe i ministarskim konferencijama Svjetske trgovinske organizacije (WTO), Europski je parlament pozvao da se osnovne javne usluge, kao što su audiovizualne usluge, isključe iz liberalizacije u okviru pregovora o Općem sporazumu o trgovini uslugama (GATS). U svojoj rezoluciji od 27. travnja 2006.⁷, Europski je parlament podržao Unescovu Konvenciju o zaštiti i promicanju raznolikosti kulturnih izričaja koja osobito navodi da „kulturne aktivnosti, proizvodi i usluge imaju i gospodarske i kulturne značajke s obzirom da prenose identitete, vrijednosti i značenja te se stoga s njima ne smije postupati kao da posjeduju isključivo komercijalnu vrijednost“. Odlukom Vijeća 2006/515/EZ od 18. svibnja 2006. o zaključivanju Konvencije o zaštiti i promicanju raznolikosti kulturnih izričaja⁸ u ime Zajednice odobrena je Unescova Konvencija. Konvencija je stupila na snagu 18. ožujka 2007. Ova Direktiva poštuje načela te Konvencije.

(6) Tradicionalne audiovizualne medijske usluge – kao što je televizija – i audiovizualne medijske usluge na zahtjev u nastajanju nude značajne mogućnosti zapošljavanja u Zajednici, osobito u malim i srednjim poduzećima, i potiču ekonomski rast i ulaganje. Imajući na umu važnost jednakih pravila igre za sve i pravoga europskoga tržišta za audiovizualne medijske usluge, potrebno je poštivati osnovna načela unutarnjeg tržišta, kao što su slobodno tržišno natjecanje i jednako tretiranje, kako bi se osigurala transparentnost i predvidivost na tržištima audiovizualnih medijskih usluga i postavile niske pristupne prepreke.

(7) Za europska trgovačka društva koja pružaju audiovizualne medijske usluge postoji pravna nesigurnost i nejednaka pravila igre za sve u pogledu pravnog sustava kojim su uređene audiovizualne medijske usluge na zahtjev u nastajanju. Stoga je neophodno, kako bi se izbjeglo narušavanje tržišnog natjecanja, poboljšala pravna sigurnost, pružila pomoć pri završnom dovršenju unutarnjeg tržišta i olakšalo nastajanje jedinstvenoga informacijskog prostora, da se na sve audiovizualne medijske usluge, kako na televizijsko emitiranje (odnosno na linearne audiovizualne medijske usluge) tako i na audiovizualne medijske usluge na zahtjev (odnosno

---

⁵ SL C 285 E, 22.11.2006., str. 126.

⁶ SL C 293 E, 2.12.2006., str. 155.

⁷ SL C 296 E, 6.12.2006., str. 104.

⁸ SL L 201, 25.7.2006., str. 15.

nelinearne audiovizualne medijske usluge), primjenjuje barem osnovni skup usklađenih pravila. Osnovna načela Direktive 89/552/EEZ, a to su načelo zemlje podrijetla i zajedničkih minimalnih normi, pokazala su se vrijednima i stoga ih je potrebno zadržati.

(8) 15. prosinca 2003. Komisija je donijela Priopćenje o budućoj europskoj regulatornoj audiovizualnoj politici u kojem je istaknuto da regulatorna politika u tom sektoru mora štiti određene javne interese, kao što su kulturna raznolikost, pravo na informiranje, pluralizam medija, zaštita maloljetnika i zaštita potrošača, i poticati javnu osviještenost i medijsku pismenost, kako sada tako i budućnosti.

(9) Rezolucijom Vijeća i predstavnika Vlada država članica, koji su se sastali u okviru Vijeća 25. siječnja 1999. u vezi s uslugama javnog emitiranja⁹, ponovno je potvrđeno da tehnološki napredak i dalje treba pogodovati ostvarivanju misije usluga javnog emitiranja. Supostojanje privatnih i javnih pružatelja audiovizualnih medijskih usluga posebnost je europskoga audiovizualnoga medijskog tržišta.

(10) Komisija je donijela inicijativu „i2010: Europsko informacijsko društvo“ radi poticanja rasta i zapošljavanja u informacijskom društvu i medijskoj industriji. To je cjelovita strategija izrađena u svrhu poticanja produkcije europskih sadržaja, razvoja digitalnoga gospodarstva i uzleta ICT-a u kontekstu približavanja usluga informacijskog društva i medijskih usluga, mreža i uređaja kroz modernizaciju i primjenu svih instrumenata politike EU-a: regulatornih instrumenata, istraživanja i partnerstva s industrijom. Komisija se obvezala na izradu trajnog okvira unutarnjeg tržišta za usluge informacijskog društva i medijske usluge kroz modernizaciju pravnog okvira za audiovizualne usluge, počevši s prijedlogom Komisije iz 2005. da se modernizira Direktiva o televiziji bez granica i pretvori u Direktivu o audiovizualnim medijskim uslugama. Cilj inicijative i2010 u načelu će se ostvariti na način da se industriji omogući rast samo uz nužno uređenje i da se malim novoosnovanim poduzećima, koja predstavljaju bogatstvo i radna mjesta budućnosti, omogući razvoj, inovacije i otvaranje novih radnih mjesta na slobodnom tržištu.

(11) 4. rujna 2003.¹⁰, 22. travnja 2004.¹¹ i 6 rujna 2005.¹² Europski je parlament donio rezolucije u kojima se zahtijeva prilagodba Direktive 89/552/EEZ strukturalnim promjenama i tehnološkom razvoju uz potpuno poštivanje njezinih osnovnih načela koja i dalje ostaju na snazi. K tome, on je u načelu podržao opći pristup koji obuhvaća osnovna pravila za sve audiovizualne medijske usluge i dodatna pravila za televizijsko emitiranje.

(12) Ovom se Direktivom potiče poštivanje temeljnih prava, a ona je u potpunosti usklađena s načelima prihvaćenim u Povelji EU-a o temeljnim pravima¹³, a posebno u njezinom članku 11. U tom smislu ova Direktiva nikako ne bi trebala sprečavati države članice da primjenjuju svoja ustavna prava u vezi sa slobodom tiska i slobodom izražavanja u medijima.

---

⁹ SL C 30, 5.2.1999., str. 1.

¹⁰ Rezolucija Europskoga parlamenta o televiziji bez granica (SL C 76 E, 25.3.2004., str. 453.).

¹¹ Rezolucija Europskoga parlamenta o rizicima povrede slobode izražavanja i informiranja u EU, a posebno u Italiji (članak 11. stavak 2. Povelje EU-a o temeljnim pravima) (SL C 104 E, 30.4.2004., str. 1026).

¹² Rezolucija Europskoga parlamenta o primjeni članaka 4. i 5. Direktive 89/552/EEZ (Televizija bez granica), kako je izmijenjena i dopunjena Direktivom 97/36/EZ, za razdoblje 2001.-2002. (SL C 193 E, 17.8.2006., str. 117.).

¹³ SL C 364, 18.12.2000., str. 1.

(13) Ova Direktiva ne bi smjela utjecati na obveze država članica proizišle iz primjene Direktive 98/34/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 22. lipnja 1998. kojom se utvrđuje postupak za pružanje informacija u području tehničkih normi i propisa¹⁴ i pravila za usluge informacijskog društva. Shodno tome, nacrt nacionalnih mjera koje su primjenjive na audiovizualne medijske usluge na zahtjev i koje su strože ili detaljnije prirode od mjera potrebnih samo za prijenos ove Direktive trebaju podlijegati postupovnim obvezama utvrđenim u članku 8. Direktive 98/34/EZ.

(14) Direktivom 2002/21/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o zajedničkom regulatornom okviru za elektroničke komunikacijske mreže i usluge (Okvirna direktiva)¹⁵ u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 3. ne dovode se u pitanje mjere poduzete na razini Zajednice ili na državnoj razini radi ostvarivanja ciljeva od općeg interesa, a posebno u vezi s uređivanjem sadržaja i audiovizualnom politikom.

(15) Nijedna odredba ove Direktive ne bi trebala od država članica zahtijevati niti ih poticati na uvođenje novih sustava za izdavanja dozvola ili upravnih ovlasti za bilo koju vrstu audiovizualnih medijskih usluga.

(16) U smislu ove Direktive, definicija audiovizualne medijske usluge treba obuhvaćati samo audiovizualne medijske usluge, bez obzira je li riječ o televizijskom emitiranju ili na zahtjev, koje su sredstva javnog priopćavanja, odnosno koje su namijenjene znatnom dijelu opće javnosti i koje bi mogle imati jasan učinak na nju. Njezino bi područje primjene trebalo biti ograničeno na usluge definirane Ugovorom i stoga bi trebalo obuhvaćati sve oblike gospodarske aktivnosti, uključujući aktivnosti poduzeća za pružanje javnih usluga, ali ne bi trebalo obuhvaćati aktivnosti koje su primarno negospodarske i koje ne konkuriraju televizijskom emitiranju, kao što su privatne internetske stranice i usluge koje se sastoje od pružanja ili distribucije audiovizualnih sadržaja koje su izradili privatni korisnici u svrhu zajedničkog korištenja i razmjene unutar interesnih zajednica.

(17) Za audiovizualne medijske usluge na zahtjev karakteristično je da su „slične televiziji“, odnosno da se nadmeću za istu publiku kao i televizijske emisije, a zbog prirode i načina pristupa usluzi korisnik bi opravdano mogao očekivati regulatornu zaštitu u okviru područja primjene ove Direktive. U svjetlu toga i kako bi se spriječile razlike u vezi sa slobodnim kretanjem i tržišnim natjecanje, pojam „program“ treba tumačiti na dinamičan način uzimajući u obzir razvoj u području televizijskog emitiranja.

(18) U smislu ove Direktive, definicija audiovizualne medijske usluge treba obuhvaćati sredstva javnog priopćavanja u njihovoj funkciji informiranja, zabave i obrazovanja opće javnosti, uključujući audiovizualnu komercijalnu komunikaciju, ali ne treba obuhvaćati niti jedan oblik privatnog dopisivanja, kao što je e-pošta poslana ograničenom broju primatelja. Definicija treba isključivati sve usluge čija temeljna svrha nije omogućavanje programa, odnosno kada je audiovizualni sadržaj samo slučajno povezan s uslugom i nije njezina temeljna svrha. Primjeri uključuju internetske stranice koje sadrže audiovizualne elemente samo kao dodatnu dopunu, kao

---

¹⁴ SL L 204, 21.7.1998., str. 37. Direktiva kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Direktivom Vijeća 2006/96/EZ (SL L 363, 20.12.2006., str. 81.).

¹⁵ SL L 108, 24.4.2002., str. 33. Direktiva kako je izmijenjena i dopunjena Uredbom (EZ-a) br. 717/2007 (SL L 171, 29.6.2007., str. 32.).

što su animirani grafički elementi, kratke promidžbene poruke ili informacije vezane uz proizvod ili uslugu koja nije audiovizualna. Iz navedenih bi razloga iz područja primjene ove Direktive trebalo izuzeti igre na sreću s novčanim ulozima, uključujući lutriju, klađenje i druge vrste usluge iz područja kockanja te internetske igre i pretraživače, međutim ne i emisije posvećene kockanju ili igrama na sreću.

(19) U smislu ove Direktive, definicija pružatelja medijskih usluga ne treba uključivati fizičke ili pravne osobe koje samo prenose programe za koje uredničku odgovornost imaju treće strane.

(20) Televizijsko emitiranje trenutačno uključuje posebno analognu i digitalnu televiziju, izravni prijenos, emitiranje putem interneta i približni video na zahtjev, dok je video na zahtjev, na primjer, audiovizualna medijska usluga na zahtjev. Općenito se smatra da su za televizijsko emitiranje ili televizijske programe koje isti pružatelj medijskih usluga nudi i kao audiovizualne medijske usluge na zahtjev uvjeti iz ove Direktive ispunjeni ako su ispunjeni zahtjevi primjenjivi na televizijsko emitiranje, odnosno linearni prijenos. Međutim, ako se istovremeno nude različite vrste usluga koje su jasno odvojene, ova se Direktiva treba primjenjivati na svaku od predmetnih usluga.

(21) Područjem primjene ove Direktive ne bi trebale biti obuhvaćene elektroničke inačice novina i magazina.

(22) U smislu ove Direktive, pojam „audiovizualni“ treba se odnositi na pomične slike sa ili bez zvuka, što obuhvaća nijeme filmove, ali ne i radijske usluge ili usluge prijenosa zvuka. Temeljna je svrha audiovizualne medijske usluge osiguranje programa, a definicija takve usluge trebala bi također obuhvaćati sadržaje utemeljene na tekstu koji prate programe, kao što su usluge podnaslova i elektronički programski vodiči. Samostalne usluge utemeljene na tekstu ne bi trebale biti obuhvaćene područjem primjene ove Direktive, što ne bi trebalo imati utjecaja na slobodu država članica da urede takve usluge na državnoj razini u skladu s Ugovorom.

(23) Pojam uredničke odgovornosti bitan je za definiranje uloge pružatelja medijskih usluga te stoga i za definiranje audiovizualnih medijskih usluga. Države članice mogu prilikom donošenja mjera za provedbu ove Direktive dodatno odrediti aspekte definiranja uredničke odgovornosti, odnosno pojam „učinkovite kontrole“. Ovom se Direktivom ne trebaju u pitanje dovoditi izuzeci od odgovornosti utvrđeni u Direktivi 2000/31/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o pojedinim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebice elektroničke trgovine (Direktiva o elektroničkoj trgovini)¹⁶.

(24) U kontekstu televizijskog emitiranja pojam istovremenog gledanja treba također obuhvaćati prividno istovremeno gledanje zbog razlika u kratkotrajnom kašnjenju do kojega dolazi između prijenosa i prijama emisije iz tehničkih razloga svojstvenih procesu prijenosa.

(25) Sve karakteristike audiovizualne medijske usluge koje su određene u njezinoj definiciji i objašnjene u uvodnim izjavama od 16. do 23. trebaju biti istovremeno prisutne.

---

¹⁶ SL L 178, 17.7.2000., str. 1.

(26) Uz televizijsko oglašavanje i teletrgovinu, u ovu je Direktivu potrebno uključiti također i širu definiciju audiovizualne komercijalne komunikacije, koja, međutim, ne bi trebala uključivati besplatno emitiranje priopćenja javnih usluga i dobrotvornih akcija.

(27) Načelo zemlje podrijetla treba ostati srž ove Direktive, budući da je ono bitno za uspostavu unutarnjeg tržišta. To bi se načelo stoga trebalo primjenjivati na sve audiovizualne medijske usluge kako bi se pružateljima medijskih usluga osigurala pravna sigurnost kao nužna osnova za nove poslovne modele i razvoj takvih usluga. Ono je također bitno za osiguravanje slobodnog tijeka informacija i audiovizualnih programa na unutarnjem tržištu.

(28) Radi promicanja snažne, konkurentne i integrirane europske audiovizualne industrije te radi jačanja pluralizma medija u cijeloj Europskoj uniji, samo bi jedna država članica trebala imati sudsku nadležnost nad pojedinačnim pružateljem audiovizualnih medijskih usluga, dok bi pluralizam informacija trebao predstavljati temeljno načelo Europske unije.

(29) Zbog tehnološkog razvoja, osobito u pogledu digitalnih satelitskih programa, potrebno je prilagoditi supsidijarne kriterije kako bi se osiguralo odgovarajuće uređenje i njegova učinkovita provedba te kako bi se igračima dala stvarna nadležnost nad sadržajem audiovizualnih medijskih usluga.

(30) Budući da se ova Direktiva odnosi na usluge koje se nude općoj javnosti u Europskoj uniji, ona bi se trebala primjenjivati samo na audiovizualne medijske usluge koje javnost može izravno ili neizravno primiti sa standardnom korisničkom opremom u jednoj ili više država članica. Definiranje „standardne korisničke opreme“ treba prepustiti nadležnim državnim tijelima.

(31) Člancima 43. do 48. Ugovora određeno je temeljno pravo na slobodu poslovnog nastana. Stoga bi pružatelji medijskih usluga općenito trebali imati slobodu odabira države članice u kojoj će imati poslovni nastan. Sud Europskih zajednica isto je tako istaknuo da „Ugovorom poduzeću nije zabranjeno da koristi svoju slobodu pružanja usluga ako ne nudi usluge u državi članici u kojoj ima poslovni nastan“¹⁷.

(32) Državama bi članicama trebalo biti omogućeno da na pružatelje medijskih usluga koji su pod njihovom sudskom nadležnošću primjenjuju detaljnija ili stroža pravila u poljima koja su usklađena ovom Direktivom te da pri tome osiguraju usklađenosti tih pravila s općim načelima prava Zajednice. Za rješavanje situacija u kojima nakladnik pod sudskom nadležnošću jedne države članice pruža usluge televizijskog emitiranja koje su u potpunosti ili većim dijelom usmjerene prema području druge države članice, zahtjev za suradnju između država članica i, u slučajevima izbjegavanja, kodifikacija sudske prakse Suda Europskih zajednica¹⁸, u kombinaciji s učinkovitijim postupkom, bili bi odgovarajuće rješenje kojim bi se u obzir uzeli interesi države članice, a da se pri tome ne bi u pitanje dovela pravilna primjena načela zemlje podrijetla. Pojam pravila općega javnog interesa razvio je Sud Europskih zajednica kroz svoju sudsku praksu u vezi sa člancima 43. i 49. Ugovora, a on, između ostalog, uključuje pravila o zaštiti potrošača, zaštiti

---

¹⁷ Predmet C-56/96 VT4, stavak 22.; predmet C-212/97 Centros protiv Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; također vidi: predmet C-11/95 Komisija protiv Kraljevine Belgije i predmet C-14/96 Paul Denuit.

¹⁸ Predmet C-212/97 Centros protiv Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; predmet C-33/74 Van Binsbergen protiv Bestuur van de Bedrijfsvereniging; predmet C-23/93 TV 10 SA protiv Commissariaat voor de Media, stavak 21.

maloljetnika i kulturnoj politici. Država članica koja zatraži suradnju treba voditi računa da su predmetna posebna državna pravila objektivno neophodna, da se primjenjuju na nediskriminirajući način i da su primjerena.

(33) Država se članica može, kada od slučaja do slučaja ocjenjuje je li emisija pružatelja medijskih usluga s poslovnim nastanom u drugoj državi članici u potpunosti ili većim dijelom usmjerena na njezino područje, pozivati na pokazatelje kao što su podrijetlo televizijskog oglašavanja i/ili prihodi od pretplate, glavni jezik usluge ili postojanje programa ili komercijalnih priopćenja posebno usmjerenih prema javnosti u državi članici u kojoj se primaju.

(34) Bez obzira na primjenu načela zemlje podrijetla, u skladu s ovom Direktivom država članica još uvijek može poduzeti mjere kojima će ograničiti slobodu kretanja u televizijskom emitiranju, ali samo pod uvjetima i u skladu s postupkom određenim u ovoj Direktivi. Međutim, Sud Europskih zajednica dosljedno u svojoj sudskoj praksi smatra da se svako ograničenje slobode pružanja usluga, jednako kao i svako odstupanje od temeljnog načela Ugovora, mora tumačiti uz ograničenje¹⁹.

(35) Ograničenje besplatnog pružanja audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev treba biti moguće samo ako je u skladu s uvjetima i postupcima koji odgovaraju uvjetima i postupcima već utvrđenim u članku 3. stavcima 4., 5. i 6. Direktive 2000/31/EZ.

(36) U svom je Priopćenju Europskome parlamentu i Vijeću o boljem uređenju za rast i radna mjesta u Europskoj uniji Komisija istaknula da je potrebna pažljiva analiza odgovarajućega regulatornog pristupa, posebno kako bi se utvrdilo pogoduje li zakonodavstvo odgovarajućem sektoru i problemu ili treba razmotriti druge mogućnosti kao što su koregulacija ili samoregulacija. Nadalje, iskustvo pokazuje da instrumenti koregulacije i samoregulacije, koji su provedeni u skladu s različitim pravnim tradicijama država članica, mogu igrati važnu ulogu u osiguravanju visoke razine zaštite potrošača. Mjere koje za cilj imaju ostvarivanje ciljeva od javnoga interesa u području audiovizualnih medijskih usluga u nastajanju učinkovitije su ako su poduzete uz aktivnu podršku samih pružatelja usluga.

Samoregulacija tako predstavlja vrstu dobrovoljne inicijative koja gospodarskim subjektima, socijalnim partnerima, nevladinim organizacijama ili udrugama omogućava da donesu zajedničke smjernice između sebe i za sebe. Države članice trebaju, u skladu sa svojim različitim pravnim tradicijama, priznati ulogu koju učinkovita samoregulacija može igrati kao dopuna uspostavljenim zakonodavnim ili sudskim i/ili upravnim mehanizmima te njezin koristan doprinos ostvarivanju ciljeva ove Direktive. Međutim, iako samoregulacija može biti dopunska metoda za provedbu određenih odredbi ove Direktive, ona ne treba predstavljati zamjenu za obveze nacionalnog zakonodavca.

U svom minimalnom obliku, koregulacija predstavlja pravnu poveznicu između samoregulacije i nacionalnog zakonodavca u skladu s pravnim tradicijama država članica. Koregulacija bi trebala osigurati mogućnost upletanja države u slučaju da njezini ciljevi nisu ispunjeni. Ne dovodeći u pitanje formalne obveze država članica u vezi s prijenosom zakonodavstva, ovom se Direktivom

---

¹⁹ Predmet C-355/98 Komisija protiv Belgije [2000.] ECR I-1221, stavak 28.; predmet C-348/96 Calfa [1999.] ECR I-0011, stavak 23.

potiče uporaba koregulacije i samoregulacije. Time se države članice ne obvezuje na uspostavu režima koregulacije i/ili samoregulacije niti se narušavaju ili ugrožavaju postojeće koregulativne ili samoregulativne inicijative koje su već uspostavljene u državama članicama i koje učinkovito djeluju.

(37) „Medijska pismenost“ se odnosi na vještine, znanja i spoznaje koji potrošačima omogućuju učinkovitu i sigurnu uporabu medija. Medijski pismeni ljudi mogu praviti informirane odabire, razumjeti prirodu sadržaja i usluga i koristiti prednosti cjelokupnog raspona mogućnosti koje nude nove komunikacijske tehnologije. Oni su u stanju bolje zaštititi sebe i svoje obitelji od štetnih ili uvredljivih materijala. Stoga je u svim dijelovima društva potrebno promicati razvoj medijske pismenosti i pomno pratiti njegov napredak.

Preporuka Europskoga parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o zaštiti maloljetnika i ljudskog dostojanstva te o pravu na odgovor u vezi s konkurentnošću europske audiovizualne industrije i industrije internetskih informacijskih usluga²⁰ već sadrži skup mogućih mjera za promicanje medijske pismenosti kao što su, na primjer, kontinuirano obrazovanje nastavnika i instruktora, posebna poduka o internetu za djecu od vrlo rane dobi, uključujući sate otvorene za roditelje, ili organizacija nacionalnih kampanja za građane koje uključuju sva komunikacijska sredstva u svrhu pružanja informacija o odgovornoj uporabi interneta.

(38) Nakladnici mogu ostvariti isključiva prava na televizijsko emitiranje događaja koji su od velikog interesa za javnost. Međutim, bitno je promicati pluralizam kroz raznolikost produkcije i pripreme programa vijesti u Europskoj uniji i poštivati načela priznata člankom 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

(39) Radi zaštite temeljne slobode primanja informacija te radi potpune i odgovarajuće zaštite interesa gledatelja u Europskoj uniji, nakladnici koji ostvaruju isključiva prava na televizijsko emitiranje događaja od velikog interesa za javnost trebali bi drugim nakladnicima dodijeliti pravo na uporabu kratkih isječaka u svrhu pripreme općih vijesti po pravednim, razumnim i nediskriminirajućim uvjetima, uzimajući pri tome u obzir isključiva prava. Te je uvjete potrebno pravovremeno priopćiti prije no što nastupi događaj od velikog interesa za javnost kako bi se drugima dalo dovoljno vremena za ostvarivanje toga prava. Nakladnik bi trebao imati mogućnost ostvarivanja toga prava od slučaja do slučaja putem posrednika koji djeluje izričito u njegovo ime. Takve kratke isječke, koji ne bi trebali biti duži od 90 sekundi, mogu koristiti svi kanali za emitiranje u cijelom EU-u, uključujući i namjenske sportske kanale.

Pravo prekograničnog pristupa kratkim isječcima treba se primjenjivati samo ako je to neophodno. Stoga nakladnik prvo treba zatražiti pristup od nakladnika s poslovnim nastanom u istoj državi članici koji ima isključiva prava na događaj od velikog interesa za javnost.

Pojam opći informativni programi ne bi trebao obuhvaćati zabavne programe koji se sastoje od kratkih isječaka.

Načelo zemlje podrijetla trebalo bi se primjenjivati kako na pristup kratkim isječcima tako i na njihov prijenos. U prekograničnom slučaju to znači da se različiti zakoni trebaju primjenjivati

---

²⁰ SL L 378, 27.12.2006., str. 72.

jedan za drugim. Prvo bi se za pristup kratkim isječcima trebao primijeniti zakon države članice u kojoj nakladnik koji odašilje početni signal (tj. omogućava pristup) ima poslovni nastan. To je obično država članica u kojoj se predmetni događaj odvija. Ako je država članica uspostavila istovjetni sustav pristupa predmetnom događaju, u svakom bi se slučaju trebao primijeniti zakon te države članice. Drugo, za prijenos kratkih isječaka trebao bi se primjenjivati zakon države članice u kojoj poslovni nastan ima nakladnik koji prenosi kratke isječke.

(40) Zahtjevima iz ove Direktive u vezi s pristupom događajima od velikog interesa za javnost u svrhu kratkih informativnih izvješća ne bi se u pitanje trebala dovesti Direktiva 2001/29/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog prava i srodnih prava u informacijskom društvu²¹ i odgovarajuće međunarodne konvencije u području autorskog prava i srodnih prava. Države bi članice trebale olakšati pristup događajima od velikog interesa za javnost na način da omoguće pristup signalu nakladnika u smislu ove Direktive. Međutim, one mogu odabrati druge istovjetne načine u smislu ove Direktive. Takvi načini uključuju, između ostalog, dodjelu pristupa mjestu takvih događaja prije dodjele pristupa signalu. Nakladnike ne treba sprečavati u sklapanju detaljnijih ugovora.

(41) Potrebno je osigurati da pružatelji medijskih usluga i dalje imaju mogućnost izravnoga televizijskog emitiranja informativnih programa u obliku usluge na zahtjev nakon izravnog prijenosa, a da pri tome ne moraju prilagođavati pojedinačne programe na način da izostave kratke isječke. Tu je mogućnost potrebno ograničiti na slučajeve kada isti pružatelj medijskih usluga emitira isti televizijski program na zahtjev kako se ona ne bi mogla koristiti za izradu novih poslovnih modela na zahtjev na temelju kratkih isječaka.

(42) Audiovizualne medijske usluge na zahtjev razlikuju se od televizijskog emitiranja u pogledu odabira i kontrole koju ima korisnik i u pogledu utjecaja koji one imaju na društvo²². Time je opravdano u manjoj mjeri strogo uređenje audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev koje trebaju biti u skladu samo s osnovnim pravilima propisanim u ovoj Direktivi.

(43) Zbog posebne prirode audiovizualnih medijskih usluga, a posebno zbog utjecaja tih usluga na način na koji ljudi formiraju mišljenja, bitno je da korisnici točno znaju tko je odgovoran za sadržaj tih usluga. Stoga je važno da države članice korisnicima osiguraju jednostavan i izravan pristup informacijama o pružatelju medijskih usluga u svakom trenutku. Svaka država članica odlučuje o praktičnim detaljima o načinu na koji će ostvariti taj cilj, ne dovodeći pri tome u pitanje bilo koje druge relevantne odredbe prava Zajednice.

(44) Dostupnost štetnih sadržaja u audiovizualnim medijskim uslugama i dalje zabrinjava zakonodavce, medijsku industriju i roditelje. Bit će i novih izazova, osobito u vezi s novim platformama i novim proizvodima. Stoga je neophodno uvesti pravila za zaštitu fizičkog, mentalnog i moralnog razvoja maloljetnika i ljudskog dostojanstva u svim audiovizualnim medijskim uslugama, uključujući audiovizualnu komercijalnu komunikaciju.

(45) Mjere poduzete u svrhu zaštite fizičkog, mentalnog i moralnog razvoja maloljetnika i ljudskog dostojanstva potrebno je pažljivo uskladiti s temeljnim pravom na slobodu izražavanja

---

²¹ SL L 167, 22.6.2001., str. 10.

²² Predmet C-89/04, Mediakabel.

određenim u Povelji Europske unije o temeljnim pravima. Stoga bi cilj tih mjera, kao što je uporaba osobnoga identifikacijskog broja (PIN oznaka), sustava filtriranja ili označivanja, trebao biti osiguravanje odgovarajuće razine zaštite fizičkog, mentalnog i moralnog razvoja maloljetnika i ljudskog dostojanstva, osobito u vezi s audiovizualnim medijskim uslugama na zahtjev.

U Preporuci o zaštiti maloljetnika i ljudskog dostojanstva te o pravu na odgovor već je priznata važnost sustava filtriranja i označivanja te uključen određeni broj mogućih mjera u korist maloljetnika, kao što je sustavno uspostavljanje učinkovitoga i jednostavnoga sustava za filtriranje za korisnike s mogućnošću ažuriranja podataka kada se korisnici pretplate kod pružatelja pristupa ili opremanje pristupa uslugama s automatskim sustavima filtriranja koje su posebno namijenjene djeci.

(46) Pružatelji medijskih usluga koji su pod sudskom nadležnošću država članica trebaju u svakom slučaju podlijegati zabrani širenja dječje pornografije u skladu s odredbama Okvirne odluke Vijeća 2004/68/PUP od 22. prosinca 2003. o borbi protiv spolnog iskorištavanja djece i dječje pornografije²³.

(47) Nijedna od odredbi iz ove Direktive koja se odnosi na zaštitu fizičkog, mentalnog i moralnog razvoja maloljetnika i ljudskog dostojanstva ne zahtijeva nužno da se mjere poduzete radi zaštite tih interesa provode na način da javna tijela prethodno ovjere audiovizualne medijske usluge.

(48) Moguće je da će audiovizualne medijske usluge djelomično zamijeniti televizijsko emitiranje. Shodno tome, one bi trebale, gdje je to izvedivo, promicati produkciju i distribuciju europskih djela te time aktivno doprinositi promicanju kulturne raznolikosti. Takva podrška europskim djelima može, na primjer, poprimiti oblik financijskih doprinosa tih usluga produkciji europskih djela i ostvarivanju prava na njih, minimalnog udjela europskih djela u katalogima videa na zahtjev ili atraktivnog predstavljanja europskih djela u elektroničkim programskim vodičima. Važno je redovito ponovno provjeravati primjenu odredbi u vezi s promicanjem europskih djela kroz audiovizualne medijske usluge. U okviru izvješća predviđenih u ovoj Direktivi, države bi članice također trebale u obzir uzeti ponajprije financijski doprinos tih usluga produkciji europskih djela i ostvarivanju prava na njih te udjel europskih djela u katalogu audiovizualnih medijskih usluga i u stvarnoj potrošnji europskih djela koja takve usluge nude.

(49) Prilikom definiranja „producerskih djela koji ne ovise o nakladnicima“ u skladu sa člankom 5. Direktive 89/552/EEZ, države članice trebaju na odgovarajući način u obzir ponajprije uzeti kriterije kao što su vlasništvo nad producerskom tvrtkom, količinu programa isporučenih istom nakladniku i vlasništvo nad sekundarnim pravima.

(50) Prilikom provedbe odredbi iz članka 4. Direktive 89/552/EEZ, države članice trebaju potaknuti nakladnike da uključe odgovarajući udio koproduciranih europskih djela ili europskih djela koja nisu domaćeg podrijetla.

(51) Važno je osigurati prijenos kinematografskih djela unutar rokova dogovorenih između nositelja prava i pružatelja medijskih usluga.

---

²³ SL L 13, 20.1.2004., str. 44.

(52) Dostupnost audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev povećava izbor potrošača. Stoga se čini da detaljna pravila kojima je uređena audiovizualna komercijalna komunikacija za audiovizualne medijske usluge na zahtjev nisu niti opravdana niti logična s tehničkog stajališta. Međutim, cjelokupna audiovizualna komercijalna komunikacija treba biti u skladu ne samo s pravilima identificiranja, već i s osnovnim skupom kvalitativnih pravila u svrhu ostvarivanja jasnih ciljeva javne politike.

(53) Pravo na odgovor je odgovarajući pravni lijek za televizijsko emitiranje i također se može primjenjivati u internetskom okruženju. Preporuka o zaštiti maloljetnika i ljudskog dostojanstva te o pravu na odgovor već uključuje odgovarajuće smjernice za provedbu mjera u nacionalnom pravu ili praksi kojima bi se u dostatnoj mjeri osiguralo pravo na odgovor ili ekvivalentni pravni lijekovi u vezi s internetskim medijima.

(54) Kako je priznala Komisija u interpretativnom priopćenju o određenim aspektima odredaba o televizijskom oglašavanju u Direktivi „televizija bez granica“²⁴, razvoj novih tehnika oglašavanja i inovacija u marketingu stvorio je nove učinkovite prilike za audiovizualnu komercijalnu komunikaciju u tradicionalnim uslugama emitiranja te im tako po jednakim pravilima igre za sve osigurao veću konkurentnost u odnosu na inovacije na zahtjev.

(55) Poslovni i tehnološki razvoj daje korisnicima sve veći izbor i odgovornost u uporabi audiovizualnih medijskih usluga. Da bi uređenje ostalo primjereno ciljevima od općeg interesa, ono treba omogućavati određeni stupanj fleksibilnosti u pogledu televizijskog emitiranja. Načelo razdvajanja potrebno je ograničiti na televizijsko oglašavanje i teletrgovinu, plasman proizvoda treba dozvoliti pod određenim okolnostima, osim ako država članica odluči drukčije, a određena kvantitativna rješenja treba ukinuti. Međutim, ako je plasman proizvoda prikiven, potrebno ga je zabraniti. Načelom razdvajanja ne bi se trebala sprečavati uporaba novih tehnika oglašavanja.

(56) Osim djelovanja obuhvaćenih ovom Direktivom, Direktiva 2005/29/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. u vezi s nepoštenim poslovnim djelovanjima poduzetnika prema potrošaču na unutarnjem tržištu²⁵ primjenjuje se na nepoštena poslovna djelovanja, kao što su zavaravajuća i agresivna djelovanja koja se javljaju u audiovizualnim medijskim uslugama. Štoviše, budući da se Direktivom 2003/33/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 26. svibnja 2003. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o oglašavanju i sponzorstvu duhanskih proizvoda²⁶, kojom se zabranjuje oglašavanje i sponzorstvo cigareta i drugih duhanskih proizvoda u tiskanim medijima, uslugama informacijskog društva i radijskom emitiranju, ne dovodi u pitanje Direktiva 89/552/EEZ, s obzirom na posebne karakteristike audiovizualnih medijskih usluga, odnos između Direktive 2003/33/EZ i Direktive 89/552/EEZ trebao bi ostati jednak nakon stupanja na snagu ove Direktive. Članak 88. stavak 1. Direktive 2001/83/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o Zakoniku Zajednice koji se odnosi na lijekove za ljudsku uporabu²⁷, kojom se zabranjuje oglašavanje određenih medicinskih

---

²⁴ SL C 102, 28.4.2004., str. 2.

²⁵ SL L 149, 11.6.2005., str. 22.

²⁶ SL L 152, 20.6.2003., str. 16.

²⁷ SL L 311, 28.11.2001., str. 67. Direktiva kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Uredbom (EZ-a) br. 1901/2006 (SL L 378, 27.12.2006., str. 1.).

proizvoda u općoj javnosti, primjenjuje se, u skladu sa stavkom 5. toga članka, ne dovodeći u pitanje članak 14. Direktive 89/552/EEZ. Odnos između direktive 2001/83/EZ i Direktive 89/552/EEZ trebao bi ostati jednak nakon stupanja na snagu ove Direktive. Nadalje, ovom se Direktivom ne bi trebala u pitanje dovesti Uredba (EZ-a) br. 1924/2006 Europskoga Parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o prehranbenim i zdravstvenim tvrdnjama na prehranbenim proizvodima²⁸.

(57) S obzirom da gledatelji imaju više mogućnosti da izbjegnu oglašavanje uporabom novih tehnologija, kao što su digitalni osobni video zapisi i povećani odabir kanala, detaljno uređenje u vezi s umetanjem promidžbenih poruka u cilju zaštite gledatelja više nije opravdano. Iako se ovom Direktivom ne bi trebala povećati količina dozvoljenog oglašavanja po satu, ona bi nakladnicima trebala omogućiti fleksibilnosti u vezi s umetanjem promidžbenih poruka ako se time ne šteti integritetu programa na nepropisan način.

(58) Ova je Direktiva namijenjena zaštiti posebnog karaktera europske televizije, gdje se oglašavanje po mogućnosti umeće između programa, te se na taj način ograničavaju mogući prekidi kinematografskih djela i filmova proizvedenih za televiziju te prekidi određenih vrsta programa koji još uvijek trebaju posebnu zaštitu.

(59) Ograničenje koje je postojalo za količinu dnevnoga televizijskog oglašavanja u velikoj je mjeri bilo teoretsko. Ograničenje po satu važnije je jer se ono također primjenjuje i na „vrijeme najveće gledanosti“. Stoga je za televizijsko oglašavanje i promidžbene poruke teletrgovine potrebno ukinuti dnevno ograničenje i zadržati ograničenje po satu. Ograničenja vremena dozvoljenog za teletrgovinu ili kanale za oglašavanje ne čine se više opravdanima uzimajući u obzir povećanu mogućnost izbora potrošača. Međutim, ograničenje od 20 % televizijskih promidžbenih poruka i promidžbenih poruka teletrgovine po satu i dalje se primjenjuje. Pojam televizijske promidžbene poruke treba shvatiti kao televizijsko oglašavanje u smislu članka 1. točke (i) Direktive 89/552/EEZ, kako je izmijenjena i dopunjena ovom Direktivom, koje ne traje duže od 12 minuta.

(60) Prikrivena audiovizualna komercijalna komunikacija je praksa koja je zabranjena ovom Direktivom zbog svoga negativnog utjecaja na potrošače. Zabrana prikrivene audiovizualne komercijalne komunikacije ne bi trebala obuhvaćati zakoniti plasman proizvoda u okviru ove Direktive, ako je gledatelj na odgovarajući način obaviješten o postojanju plasmana proizvoda. To se može učiniti ukazivanjem na činjenicu da se u određenom programu plasira proizvod, na primjer pomoću neutralnog logotipa.

(61) Plasman proizvoda je stvarnost u kinematografskim djelima i audiovizualnim djelima napravljenim za televiziju, ali države članice na različite načine uređuju tu praksu. Kako bi se osigurala jednaka pravila igre za sve te na taj način potaknula konkurentnost europske medijske industrije, neophodno je donijeti pravila za plasman proizvoda. Definicijom plasmana proizvoda iz ove Direktive trebaju biti obuhvaćeni svi oblici audiovizualne komercijalne komunikacije koji se sastoje od uključivanja ili upućivanja na proizvod, uslugu ili njegov/njezin zaštitni znak na način da ih se pokaže u programu u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu. Omogućavanje besplatne robe ili usluga, kao što su produkcijski rekviziti ili nagrade, treba smatrati plasiranjem

---

²⁸ SL L 404, 30.12.2006., str. 9., kako je ispravljeno u SL L 12, 18.1.2007., str. 3.

proizvoda samo ako predmetna roba ili usluge imaju znatnu vrijednost. Plasman proizvoda treba podlijegati istim kvalitativnim pravilima i ograničenjima koja se primjenjuju na audiovizualnu komercijalnu komunikaciju. Odlučujući kriterij po kojemu se sponzorstvo razlikuje od plasmana proizvoda je činjenica da je kod plasmana proizvoda upućivanje na proizvod ugrađeno u sadržaj programa; iz tog razloga definicija iz članka 1. točke (m) Direktive 89/552/EEZ, kako je izmijenjena i dopunjena ovom Direktivom, sadrži riječ „unutar“. Nasuprot tome, kod sponzorstva se upute mogu prikazati tijekom programa, ali one ne čine dio radnje.

(62) U načelu bi plasman proizvoda trebalo zabraniti. Međutim, odstupanja su primjerena na osnovi pozitivne liste kod nekih vrsta programa. Država članica bi trebala imati mogućnost da se odluči za potpuno ili djelomično izuzeće od tih odstupanja, na primjer na način da dozvoli plasman proizvoda samo u programima koji nisu producirani isključivo u toj državi članici.

(63) Nadalje, sponzorstvo i plasman proizvoda treba zabraniti ako utječu na sadržaj programa na način da zadiru u odgovornost i uredničku neovisnost pružatelja medijskih usluga. To vrijedi za tematski plasman.

(64) Pravo osoba s invaliditetom i starijih osoba na sudjelovanje i integraciju u društveni i kulturni život Zajednice neodvojivo je povezano s pružanjem dostupnih audiovizualnih medijskih usluga. Načini na koje se ostvaruje dostupnost trebaju uključivati, ali ne trebaju biti ograničeni na znakovni jezik, podnaslove, zvučno opisivanje i lako razumljivu navigaciju kroz izbornik.

(65) U skladu s dužnostima koje su Ugovorom na njih prenesene, države su članice odgovorne za prijenos i učinkovitu provedbu ove Direktive. One imaju slobodu odabira odgovarajućih instrumenata u skladu s njihovim pravnim tradicijama i uspostavljenim strukturama, ponajprije s oblikom njihovih nadležnih neovisnih regulatornih tijela, kako bi mogle nepristrano i transparentno obaviti posao u vezi s provedbom ove Direktive. Konkretno, instrumenti koje države članice odaberu trebali bi doprinijeti promicanju pluralizma medija.

(66) Uska suradnja između nadležnih regulatornih tijela država članica i Komisije neophodna je za osiguravanje pravilne primjene ove Direktive. Slična uska suradnja između država članica i regulatornih tijela država članica osobito je važna u pogledu utjecaja koji nakladnici s poslovnim nastanom u jednoj državi članici mogu imati u drugoj državi članici. Ako su u nacionalnom pravu propisani postupci za izdavanje dozvola i ako je uključeno više od jedne države članice, poželjno je da kontakti između nadležnih tijela budu uspostavljeni prije odobrenja takvih dozvola. Tom bi suradnjom trebala biti obuhvaćena sva područja usklađena Direktivom 89/552/EEZ kako je izmijenjena i dopunjena ovom Direktivom, a posebno njezinim člancima 2., 2a i 3.

(67) Budući da države članice ne mogu u dovoljnoj mjeri ostvariti ciljeve ove Direktive, a to su naime stvaranje područja bez unutarnjih granica za audiovizualne medijske usluge te istovremeno osiguravanje visoke razine zaštite ciljeva od općeg interesa, a posebno zaštite maloljetnika i ljudskog dostojanstva te promicanja prava osoba s invaliditetom, već se ti ciljevi, zbog opsega i učinaka ove Direktive, mogu bolje ostvariti na razini Zajednice, Zajednica može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti kako je određeno člankom 5. Ugovora. U skladu s načelom razmjernosti, kako je određeno u tom članku, ova Direktiva ne prelazi granica onoga što je neophodno za ostvarivanje tih ciljeva.

(68) U skladu s točkom 34. Međuinstitucionalnog sporazuma o boljem zakonodavstvu²⁹, države se članice potiče da izrade, kako za sebe tako i u interesu Zajednice, vlastite tablice kojima će ilustrirati, u mjeri u kojoj je to moguće, korelaciju između ove Direktive i prenesenih mjera te da ih objave,

DONIJELI SU OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Ovime se izmjenjuje i dopunjuje Direktiva 89/552/EEZ kako slijedi:

1. naslov se mijenja i glasi:

„Direktiva 89/552/EEZ od 3. studenoga 1989. Europskoga parlamenta i Vijeća o usklađivanju određenih odredbi propisanih zakonom, ili drugim postupkom u državama članicama vezano uz pružanje audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama)“;

2. članak 1. mijenja se i glasi:

„Članak 1.

U smislu ove Direktive:

(a) 'audiovizualna medijska usluga' označava:

- uslugu, kako je definirana člancima 49. i 50. Ugovora, koja je pod uredničkom odgovornošću pružatelja medijskih usluga te čija je osnovna namjena osiguravanje programa za informiranje, zabavu ili obrazovanje opće javnosti putem elektroničkih komunikacijskih mreža u smislu članka 2. točke (a) Direktive 2002/21/EZ. Takva audiovizualna medijska usluga je ili televizijska emisija kako je definirano točkom (e) ovoga članka ili audiovizualna medijska usluga na zahtjev kako je definirano točkom (g) ovoga članka.

i/ili

- audiovizualnu komercijalnu komunikaciju,

(b) 'program' označava skup pomičnih slika sa ili bez zvuka koji čini pojedinačni element unutar rasporeda ili kataloga koji uspostavlja pružatelj medijskih usluga i čiji su oblik i sadržaj usporedivi s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja. Primjeri programa uključuju igrane filmove, sportske događaje, situacijske komedije, dokumentarne filmove, dječje programe i izvorne drame;

(c) 'uređivačka odgovornost' označava primjenu učinkovite kontrole kako nad odabirom programa tako i nad njihovom organizacijom bilo u vezi s kronološkim rasporedom, kada se radi o televizijskim emisijama, ili katalogom, kada je riječ o audiovizualnim medijskim uslugama na

---

²⁹ SL C 321, 31.12.2003., str. 1.

zahtjev. Uredivačka odgovornost ne uključuje nužno bilo kakvu pravnu odgovornost u skladu s nacionalnim pravom za sadržaj ili pružene usluge;

(d) 'pružatelj medijskih usluga' označava fizičku ili pravnu osobu koja ima uredničku odgovornost za odabir audiovizualnog sadržaja audiovizualne medijske usluge i koja određuje način na koji je ona organizirana;

(e) 'televizijsko emitiranje' ili 'televizijska emisija' (tj. linearna audiovizualna medijska usluga) označava audiovizualnu medijsku uslugu koju osigurava pružatelj medijskih usluga za istodobno gledanje programa na osnovi rasporeda programa;

(f) 'nakladnik' označava pružatelja medijskih usluga televizijskog emitiranja;

(g) 'audiovizualna medijska usluga na zahtjev' (tj. nelinearna audiovizualna medijska usluga) označava audiovizualnu medijsku uslugu koju osigurava pružatelj medijske usluge za gledanje programa u trenutku koji odabere korisnik na svoj individualni zahtjev na osnovi kataloga programa koji odabire pružatelj medijske usluge;

(h) 'audiovizualna komercijalna komunikacija' označava slike sa ili bez zvuka koje su oblikovane za izravno ili neizravno promicanje roba, usluga ili imidža fizičke ili pravne osobe koja se bavi gospodarskom aktivnošću. Takve slike prate ili su uključene u program u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu ili u svrhu samopromidžbe. Oblici audiovizualne komercijalne komunikacije uključuju, između ostalog, televizijsko oglašavanje, sponzorstvo, teletrgovinu i plasman proizvoda;

(i) 'televizijsko oglašavanje' označava svaki oblik emitiranja oglasa bilo u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu ili emitiranja u svrhu samo-promidžbe javnih ili privatnih trgovačkih društava ili fizičkih osoba vezano uz trgovinu, poslovanje, obrt ili struku, kako bi se promicala nabava robe i usluga, uključujući nepokretnu imovinu, prava i obveze, u zamjenu za plaćanje;

(j) 'prikrivena audiovizualna komercijalna komunikacija' označava predstavljanje riječima ili slikom robe, usluga, imena, zaštitnog znaka ili djelatnosti proizvođača robe ili pružatelja usluga u programima, kada je namjera pružatelja medijske usluge koristiti takvo predstavljanje kao oglašavanje što može zavarati javnost u pogledu njegovog karaktera. Takvo se predstavljanje smatra namjernim, posebno ako je izvršeno u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu;

(k) 'sponzorstvo' označava svaki doprinos javnog ili privatnog trgovačkog društva ili fizičke osobe koja nije uključena u pružanje audiovizualnih medijskih usluga ili produkciju audiovizualnih djela, financiranju audiovizualnih medijskih usluga ili programa radi promicanja svog imena, svoga zaštitnog znaka, svog imidža, svoje djelatnosti ili svojih proizvoda;

(l) 'teletrgovina' označava izravne ponude koje se u zamjenu za plaćanje emitiraju javnosti radi nabave roba ili usluga, uključujući nepokretnu imovinu, prava i obveze;

(m) 'plasman proizvoda' označava svaki oblik audiovizualne komercijalne komunikacije koji uključuje ili spominje proizvod, uslugu ili njegov/njezin zaštitni znak na način da se prikaže u okviru programa u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu.

(n) (i) 'europska djela' označava sljedeće:

- djela koja su podrijetlom iz država članica,
- djela koja su podrijetlom iz europskih trećih država koje su potpisnice Europske konvencije o prekograničnoj televiziji Vijeća Europe i koje ispunjavaju uvjete iz točke (ii),
- djela koja su koproducirana u okviru sporazuma koji se odnose na audiovizualni sektor i koji su sklopljeni između Zajednice i trećih zemalja i koja ispunjavaju uvjete definirane u svakom od tih sporazuma,
- primjena odredbi iz druge i treće alineje uvjetovana je time da djela podrijetlom iz država članica ne podliježu diskriminacijskim mjerama u predmetnoj trećoj zemlji;

(ii) Djela iz prve i druge alineje točke (i) su uglavnom djela autora i radnika s prebivalištem u jednoj ili više država iz prve i druge alineje točke (i), pod uvjetom da zadovoljavaju jedan od sljedeća tri uvjeta:

- napravio ih je jedan ili više producenata s poslovnim nastanom u jednoj ili više od tih država, ili
- produkciju djela nadgleda i zapravo kontrolira jedan ili više producenata s poslovnim nastanom u jednoj ili više tih država, ili
- doprinos koproducenata iz tih država ukupnim koprodukcijskim troškovima je prevladavajući, a koprodukciju ne kontrolira jedan ili više producenata s poslovnim nastanom izvan tih država;

(iii) Djela koja nisu europska djela u smislu točke (i), već su producirana u okviru dvostranih koprodukcijskih ugovora koje su sklopile države članice i treće zemlje smatraju se europskim djelima pod uvjetom da koproducenti iz Zajednice osiguraju većinski udjel u ukupnim produkcijskim troškovima te da produkciju ne kontrolira jedan ili više producenata s poslovnim nastanom izvan područja država članica.“;

3. članak 2. mijenja se i glasi:

“Članak 2.

1. Svaka država članica osigurava da sve audiovizualne medijske usluge koje prenose pružatelji medijskih usluga pod njezinom sudskom nadležnošću budu usklađene s pravilima pravnog sustava koji se primjenjuje na audiovizualne medijske usluge namijenjene javnosti u toj državi članici.

2. U smislu ove Direktive, pružatelji medijskih usluga pod sudskom nadležnošću države članice:

- (a) imaju poslovni nastan u toj državi članici u skladu sa stavkom 3.; ili
- (b) su pružatelji medijskih usluga na koje se primjenjuje stavak 4.

3. U smislu ove Direktive, smatra se da pružatelj medijskih usluga ima poslovni nastan u državi članici u sljedećim slučajevima:

(a) pružatelj medijskih usluga ima svoje sjedište u toj državi članici i uredničke odluke o audiovizualnim medijskim uslugama se donose u toj državi članici;

(b) ako pružatelj medijskih usluga ima svoje sjedište u jednoj državi članici, ali se uredničke odluke o audiovizualnim medijskim uslugama donose u drugoj državi članici, smatra se da pružatelj medijskih usluga poslovni nastan ima u državi članici u kojoj djeluje znatan dio radne snage uključen u obavljanje aktivnosti vezanih uz audiovizualne medijske usluge. Ako znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti vezanih uz audiovizualne medijske usluge djeluje u svakoj od tih država članica, smatra se da pružatelj medijskih usluga poslovni nastan ima u državi članici u kojoj ima svoje sjedište. Ako znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti vezanih uz audiovizualne medijske usluge ne djeluje niti u jednoj od tih država članica, smatra se da pružatelj medijskih usluga poslovni nastan ima u državi članici u kojoj je prvotno započeo svoju djelatnost u skladu sa zakonom te države članice, pod uvjetom da održava stabilnu i djelotvornu vezu s gospodarstvom te države članice;

(c) ako pružatelj medijskih usluga ima svoje sjedište u državi članici, ali se odluke o audiovizualnim medijskim uslugama donose u trećoj zemlji ili obratno, smatra se da pružatelj medijskih usluga poslovni nastan ima u predmetnoj državi članici, pod uvjetom da znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti vezanih uz audiovizualne medijske usluge djeluje u toj državi članici.

4. Smatra se da su pružatelji medijskih usluga na koje se ne primjenjuju odredbe stavka 3. pod sudskom nadležnošću države članice u sljedećim slučajevima:

(a) koriste satelitsku vezu smještenu u toj državi članici;

(b) iako ne koriste satelitsku vezu smještenu u toj državi članici, koriste satelitske kapacitete koji pripadaju toj državi članici.

5. Ako se u skladu sa stavcima 3. i 4. ne može utvrditi koja država članica ima sudsku nadležnost, nadležna država članica je ona u kojoj pružatelj medijskih usluga ima poslovni nastan u smislu članka 43. i 48. Ugovora.

6. Ova se Direktiva ne primjenjuje na audiovizualne medijske usluge koje su namijenjene isključivo prijemu u trećim zemljama i koje javnost u jednoj ili više država članica ne prima, bilo izravno ili neizravno, pomoću standardne korisničke opreme.“;

4. ovime se izmjenjuje i dopunjuje članak 2a kako slijedi:

(a) stavak 1. mijenja se i glasi:

“1. Države članice osiguravaju slobodu primanja i ne ograničavaju ponovni prijenos audiovizualnih medijskih usluga iz drugih država članica na svome području iz razloga koji su u okviru područja usklađenih ovom Direktivom.“;

(b) u stavku 2. uvodna rečenica i točka (a) mijenjaju se i glase:

“2. S obzirom na televizijsko emitiranje, države članice mogu privremeno odstupiti od stavka 1. ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) televizijska emisija koja dolazi iz druge države članice očito, ozbiljno i teško krši članak 22. stavak 1. ili 2. i/ili članak 3. točku (b);“

(c) dodaju se sljedeći stavci:

“4. U pogledu audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev, države članice mogu poduzeti mjere za odstupanje od stavka 1. u vezi s predmetnom uslugom ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) mjere su:

(i) neophodne zbog jednog od sljedećih razloga:

- javne politike, osobito zaštite, istraživanja, otkrivanja i progona za kaznena djela, uključujući zaštitu maloljetnika i borbu protiv poticanja na mržnju na temelju rase, spola, vjere ili nacionalnosti te za povrede ljudskog dostojanstva pojedinaca,

- zaštite javnoga zdravstva,

- javne sigurnosti, uključujući zaštitu nacionalne sigurnosti i obrane,

- zaštite potrošača, uključujući ulagatelje;

(ii) poduzete protiv audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev koje dovode u pitanje ciljeve iz točke (i) ili koje predstavljaju ozbiljan i veliki rizik da će ti ciljevi biti dovedeni u pitanje;

(iii) primjerene tim ciljevima;

(b) prije poduzimanja predmetnih mjera i ne dovodeći u pitanje sudske postupke, uključujući prethodne postupke i radnje poduzete u okviru kriminalističke istrage, država je članica:

- zatražila od države članice pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijskih usluga nalazi da poduzme mjere, međutim ta druga država članica nije poduzela takve mjere ili one nisu bile odgovarajuće,

- obavijestila Komisiju i državu članicu pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijskih usluga nalazi o svojoj namjeri poduzimanja takvih mjera.

5. U hitnim slučajevima države članice mogu odstupiti od uvjeta propisanih u stavku 4. točki (b). U tom slučaju, Komisija i država članica pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijskih usluga nalazi moraju se u što kraćem roku obavijestiti o mjerama, navodeći razloge zbog kojih država članica smatra da se radi o hitnom slučaju.

6. Ne dovodeći u pitanje mogućnost države članice da nastavi s mjerama iz stavaka 4. i 5., Komisija je dužna ispitati usklađenost prijavljenih mjera s pravom Zajednice u što kraćem roku. Ako Komisija dođe do zaključka da mjere nisu u skladu s pravom Zajednice, Komisija je dužna od predmetne države članice zatražiti da se suzdrži od poduzimanja predloženih mjera ili da hitno prekine predmetne mjere.“;

5. članak 3. mijenja se i glasi:

„Članak 3.

1. Države članice zadržavaju slobodu od pružatelja medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću zatražiti da se pridržavaju detaljnijih ili strožih pravila u područjima koja su usklađena ovom Direktivom, pod uvjetom da su takva pravila u skladu s pravom Zajednice.

2. U slučajevima u kojima država članica:

(a) koristi slobodu da u skladu sa stavkom 1. usvoji detaljnija i stroža pravila od općega javnog interesa; i

(b) procijeni da nakladnik koji je pod sudskom nadležnošću druge države članice prikazuje televizijsku emisiju koja je u potpunosti ili djelomično usmjerena na njezino područje;

ona može stupiti u vezu s državom članicom koja ima sudsku nadležnost radi postizanja uzajamno zadovoljavajućeg rješenja za svaki postavljeni problem. Po zaprimanju utemeljenog zahtjeva od prve države članice, država članica koja ima sudsku nadležnost zahtijeva od nakladnika da se pridržava predmetnih pravila od općega javnog interesa. Država članica koja ima sudsku nadležnost dužna je obavijestiti prvu državu članicu o rezultatima postignutim u roku od dva mjeseca nakon zaprimanja zahtjeva. Svaka od država članica može pozvati odbor za kontakte, koji je osnovan u skladu sa člankom 23a da ispita slučaj.

3. Ako prva država članica ocijeni:

(a) da rezultati ostvareni primjenom stavka 2. nisu zadovoljavajući; i

(b) da je predmetni nakladnik svoj poslovni nastan uspostavio u državi članici koja ima sudsku nadležnost kako bi u područjima koja su usklađena ovom Direktivom izbjegao stroža pravila koja bi se primjenjivala na njega da ima poslovni nastan u prvoj državi članici,

ona može usvojiti odgovarajuće mjere protiv dotičnog nakladnika.

Takve mjere moraju biti objektivno nužne, moraju se primjenjivati na nediskriminirajući način i moraju biti primjerene za ostvarivanje ciljeva zbog kojih se provode.

4. Država članica može poduzeti mjere u skladu sa stavkom 3. samo ukoliko su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

(a) obavijestila je Komisiju i državu članicu u kojoj nakladnik ima poslovni nastan o svojoj namjeri da poduzme takve mjere uz obrazloženje razloga na kojima temelji svoju ocjenu; i

(b) Komisija je odlučila da su mjere usklađene s pravom Zajednice, a posebice da su ocjene države članice koja poduzima mjere u skladu sa stavcima 2. i 3. pravilno utemeljene.

5. Komisija donosi odluku u roku od tri mjeseca nakon obavijesti predviđene stavkom 4. točkom (a). Ako Komisija odluči da mjere nisu u skladu s pravom Zajednice, dotična je država članica dužna suzdržati se od poduzimanja predloženih mjera.

6. Države članice odgovarajućim sredstvima osiguravaju da se, u okviru njihovoga zakonodavstva, pružatelji medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću učinkovito pridržavaju odredbi ove Direktive.

7. Države članice potiču samoregulativne i/ili koregulativne režime na nacionalnoj razini u područjima koja su usklađena ovom Direktivom u mjeri u kojoj im to omogućuju njihovi pravni sustavi. Ti režimi moraju biti takvi da ih glavni vlasnici udjela u dotičnoj državi članici općenito prihvaćaju te da osiguravaju učinkovitu provedbu.

8. Primjenjuje se Direktiva 2000/21/EZ, osim ako nije drugačije propisano ovom Direktivom. U slučaju sukoba između odredbe Direktive 2000/31/EZ i odredbe ove Direktive, primjenjuju se odredbe ove Direktive, osim ako nije drugačije propisano ovom Direktivom.“;

6. članak 3a se briše;

7. dodaje se sljedeće poglavlje:

„POGLAVLJE IIA

ODREDBE PRIMJENJIVE NA SVE AUDIOVIZUALNE MEDIJSKE USLUGE

Članak 3a

Države su članice dužne osigurati da pružatelji audiovizualnih medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću primateljima usluge omogućavaju jednostavan, izravan i stalan pristup najmanje sljedećim informacijama:

(a) imenu pružatelja medijskih usluga;

(b) zemljopisnoj adresi na kojoj pružatelj medijskih usluga ima poslovni nastan;

(c) detaljnim podacima o pružatelju medijskih usluga, uključujući adresu njegove elektroničke pošte ili internetsku stranicu, što omogućava brže, izravno i učinkovito stupanje u dodir s njime;

(d) prema potrebi, nadležnim regulatornim i nadzornim tijelima.

Članak 3b

Države su članice dužne odgovarajućim sredstvima osigurati da audiovizualne medijske usluge pružatelja medijskih usluga koji su pod njihovom sudskom nadležnošću ne uključuju nikakve sadržaje koji potiču na rasnu, spolnu, vjersku ili nacionalnu mržnju.

Članak 3c

Države su članice dužne poticati pružatelje medijskih usluga koji su pod njihovom sudskom nadležnošću da svoje usluge postupno učine dostupnima osobama s oštećenjem sluha ili vida.

Članak 3d

Države su članice dužne osigurati da pružatelji medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću ne prenose kinematografska djela izvan razdoblja dogovorenih s nositeljima prava.

Članak 3e

1. Države su članice dužne osigurati da audiovizualna komercijalna komunikacija koju omogućavaju pružatelji medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću udovoljava sljedećim zahtjevima:

(a) audiovizualne komercijalne komunikacije moraju biti odmah prepoznatljive kao takve. Zabranjuje se prikrivena audiovizualna komercijalna komunikacija.

(b) audiovizualne komercijalne komunikacije ne smiju koristiti podsvjesne tehnike;

(c) audiovizualne komercijalne komunikacije ne smiju:

(i) dovoditi u pitanje poštivanje ljudskog dostojanstva;

(ii) uključivati ili promicati bilo kakvu diskriminaciju na temelju spola, rase, etničke pripadnosti, nacionalnosti, vjere ili vjerovanja, invalidnosti, dobi ili spolne orijentacije;

(ii) poticati ponašanje koje dovodi u pitanje zdravlje ili sigurnost;

(iv) poticati ponašanje koje u velikoj mjeri dovodi u pitanje zaštitu okoliša;

(d) zabranjuju se svi oblici audiovizualnih komercijalnih komunikacija za cigarete i druge duhanske proizvode;

(e) audiovizualne komercijalne komunikacije za alkoholna pića ne smiju biti izričito usmjerene na maloljetnike i ne smiju poticati na neumjerenu konzumaciju takvih pića;

(f) zabranjuju se audiovizualne komercijalne komunikacije za medicinske proizvode i liječenje dostupne samo na recept u državi članici pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijske usluge nalazi;

(g) audiovizualne komercijalne komunikacije ne smiju uzrokovati moralnu ili fizičku štetu za maloljetnike. Stoga one ne smiju izravno poticati maloljetnike na kupnju ili unajmljivanje proizvoda ili usluge iskorištavajući njihovo neiskustvo ili lakovjernost, izravno ih poticati na uvjeravanje njihovih roditelja ili drugih na kupnju robe ili usluga koje se reklamiraju, iskorištavati posebno povjerenje koje maloljetnici imaju u roditelje, nastavnike ili druge osobe, ili nerazborito prikazivati maloljetnike u opasnim situacijama.

2. Države članice i Komisija dužni su potaknuti pružatelje medijskih usluga da razviju pravila ponašanja u pogledu dječjih programa koji sadržavaju ili su popraćeni neprimjerenom audiovizualnom komercijalnom komunikacijom u vezi s hranom i pićima koji sadrže hranjive tvari i sastojke s prehranbenim ili fiziološkim učinkom, a posebno onih kao što su masnoća, transmasne kiseline, sol/natrij i šećeri, čija se pretjerana uporaba u općoj prehrani ne preporučuje.

Članak 3f

1. Sponzorirane audiovizualne medijske usluge i programi moraju zadovoljavati sljedeće uvjete:

(a) u nikakvim se okolnostima na njihov sadržaj i, u slučaju televizijskog emitiranja, na njihov raspored, ne smije utjecati na način da se djeluje na odgovornost i uredničku neovisnost pružatelja medijskih usluga;

(b) oni ne smiju izravno poticati na kupnju ili najam roba ili usluga, osobito posebnim promotivnim upućivanjem na tu robu i usluge;

(c) gledatelje se mora jasno obavijestiti o postojanju ugovora o sponzorstvu. Sponzorirani programi moraju jasno biti određeni kao takvi imenom, logotipom i/ili bilo kakvim drugim simbolom sponzora, kao što je primjerice upućivanje na njegov/e proizvod/e ili njegovu/njegove uslugu/usluge ili njegov prepoznatljivi znak na primjeren način za programe na početku, tijekom i/ili na kraju programa.

2. Audiovizualne medijske usluge ili programe ne smiju sponzorirati trgovačka društva čija je glavna djelatnost proizvodnja ili prodaja cigareta i drugih duhanskih proizvoda.

3. Kad audiovizualne medijske usluge ili programe sponzoriraju trgovačka društva čija djelatnost uključuje proizvodnju ili prodaju medicinskih proizvoda i liječenja, može se promicati ime ili imidž trgovačkog društva, ali se ne mogu promicati posebni medicinski proizvodi ili liječenja dostupna samo na recept u državi članici pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijskih usluga nalazi.

4. Vijesti i programi o aktualnim događanjima se ne sponzoriraju. Države se članice mogu odlučiti za zabranu prikazivanja logotipa sponzora tijekom dječjih programa, dokumentarnih filmova i vjerskih programa.

Članak 3g

1. Zabranjuje se plasman proizvoda.

2. Iznimno od odredbi stavka 1., osim ako države članice drugačije ne odluče, plasman proizvoda dopušten je u:

- kinematografskim djelima, filmovima i serijama napravljenima za audiovizualne medijske usluge, sportske programe i laganu zabavu ili

- u slučajevima kada nije izvršeno plaćanje, no određena roba i usluge, kao što su produkcijski rekviziti i nagrade, pružaju se besplatno u cilju njihovoga uključivanja u program.

Odstupanje u prvoj alineji ne primjenjuje se na dječje programe.

Programi koji sadrže plasman proizvoda moraju ispunjavati najmanje sve sljedeće uvjete:

(a) u nikakvim okolnostima se na njihov sadržaj i, u slučaju televizijskog emitiranja, na njihov raspored, ne smije utjecati na način da se djeluje na odgovornost i uredničku neovisnost pružatelja medijskih usluga;

(b) ne smiju izravno poticati na kupnju ili najam roba ili usluga, osobito posebnim promotivnim upućivanjem na tu robu ili usluge;

(c) ne smiju neprilično isticati dotični proizvod;

(d) gledatelje se mora jasno obavijestiti o postojanju plasmana proizvoda. Programi koji uključuju plasman proizvoda moraju biti primjereno određeni na početku i na kraju programa te kada se program nastavi nakon prekida za reklame, kako ne bi došlo do zbunjivanja gledatelja.

Iznimno, države članice mogu odlučiti odbaciti svoje zahtjeve propisane u točki (d), pod uvjetom da dotični program ne producira niti naručuje sam pružatelj medijskih usluga ili trgovačko društvo povezano s pružateljem medijskih usluga.

3. U svakom slučaju programi ne smiju uključivati plasiranje sljedećih proizvoda:

- duhanskih proizvoda ili cigareta ili plasiranje proizvoda trgovačkih društava čija je temeljna djelatnost proizvodnja ili prodaja cigareta i drugih duhanskih proizvoda ili

- posebnih medicinskih proizvoda ili liječenja dostupnih samo na recept u državi članici pod čijom se sudskom nadležnošću pružatelj medijskih usluga nalazi.

4. Odredbe iz stavaka 1., 2. i 3. primjenjuju se samo na programe producirane nakon 19. prosinca 2009.“;

8. dodaje se sljedeće poglavlje:

„POGLAVLJE IIB

ODREDBE PRIMJENJIVE SAMO NA AUDIOVIZUALNE MEDIJSKE USLUGE NA ZAHITJEV

Članak 3h

Države su članice dužne poduzeti odgovarajuće mjere kako bi osigurale dostupnost audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev koje daje pružatelj medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću i koje mogu ozbiljno naštetiti fizičkom, mentalnom ili moralnom razvoju maloljetnika samo na način kojim je osigurano da maloljetnici u uobičajenim okolnostima neće čuti ili vidjeti takve audiovizualne medijske usluge na zahtjev.

Članak 3i

1. Države su članice dužne osigurati da audiovizualne medijske usluge na zahtjev koje daje pružatelj medijskih usluga pod njihovom sudskom nadležnošću promiču, gdje je to izvedivo i pomoću odgovarajućih sredstava, produkciju europskih djela i pristup njima. Takvo se promicanje može odnositi, između ostalog, na financijski doprinos koji takve usluge ostvaruju za produkciju i stjecanje prava nad europskim djelima ili za udjel i/ili isticanje europskih djela u katalogu programa koje nude audiovizualne medijske usluge na zahtjev.

2. Države su članice dužne izvijestiti Komisiju o provedbi stavka 1. najkasnije do 19. prosinca 2011. te svake četiri godine nakon toga.

3. Na temelju informacija koje su dostavile države članice i na temelju nezavisnih studija, Komisija izvješćuje Europski parlament i Vijeće o primjeni stavka 1., uzimajući pri tome u obzir tehnološki razvoj i kretanja na tržištu te cilj kulturne raznolikosti.“;

9. dodaje se sljedeće poglavlje:

„POGLAVLJE IIC

ODREDBE O ISKLJUČIVIM PRAVIMA I KRATKIM VIJESTIMA U TELEVIZIJSKOM EMITIRANJU

Članak 3j

1. Svaka država članica može poduzeti mjere u skladu s pravom Zajednice kojima osigurava da nakladnici pod njezinom sudskom nadležnošću ne emitiraju na isključivoj osnovi događaje za koje država članica smatra da su od najveće važnosti za društvo te tako znatnom dijelu javnosti u toj državi članici uskrate mogućnost praćenja takvih događaja putem izravnog prijenosa ili odgođenog prijenosa na besplatnoj televiziji. Ako predmetna država članica poduzme takve mjere, ona mora sastaviti popis određenih događaja, bilo nacionalnih ili ne, za koje smatra da su od najveće važnosti za društvo. Ona to čini pravovremeno te na jasan i transparentan način. Pri tome predmetna država članica također određuje trebaju li ti događaji biti u potpunosti ili

djelomično dostupni za izravan prijenos ili, gdje je to neophodno ili primjereno iz objektivnih razloga od javnog interesa, potpuni ili djelomično odgođeni prijenos.

2. Države članice odmah obavještavaju Komisiju o svim mjerama koje su poduzele ili će poduzeti u skladu sa stavkom 1. U roku od tri mjeseca od obavijesti Komisija potvrđuje da su takve mjere u skladu s pravom Zajednice i priopćava ih drugim državama članicama. Komisija traži mišljenje odbora za kontakte koji je osnovan temeljem članka 23a. Poduzete mjere odmah objavljuje u Službenim listu Europske zajednice, a pročišćeni popis mjera koje su poduzele države članice objavljuje najmanje jednom godišnje.

3. Države su članice odgovarajućim mjerama dužne osigurati da u okviru njihovog zakonodavstva nakladnici pod njihovom sudskom nadležnošću ne koriste isključiva prava koja su isti ti nakladnici kupili nakon dana objave ove Direktive na način da znatnom dijelu javnosti u drugoj državi članici uskrate mogućnost praćenja događaja koje je, u skladu sa stavcima 1. i 2., ta druga država članica predvidjela za potpun ili djelomičan izravan prijenos ili, gdje je to neophodno ili primjereno iz objektivnih razloga od javnog interes, potpun ili djelomičan odgođeni prijenos na besplatnoj televiziji kako je ta druga država članica odredila sukladno stavku 1.

Članak 3k

1. Države su članice dužne na pravednoj, opravdanoj i nediskriminirajućoj osnovi osigurati da za potrebe kratkih vijesti svaki nakladnik s poslovnim nastanom u Zajednici ima pristup događajima od velikog interesa za javnost koje na osnovi isključivih prava prenose nakladnici pod njihovom sudskom nadležnošću.

2. Ako je drugi nakladnik s poslovnim nastanom u istoj državi članici kao i nakladnik koji traži pristup ostvario isključiva prava na događaj od velikoga interes za javnost, pristup se traži od tog nakladnika.

3. Države su članice dužne osigurati jamstvo za takav pristup na način da nakladnicima dozvole slobodan odabir kratkih isječaka iz prijenosnog signala nakladnika, uključujući barem, osim ako je to nemoguće iz praktičnih razloga, utvrđivanje njihovog izvora.

4. Kao alternativa stavku 3., države članice mogu uspostaviti istovjetni sustav putem kojega se na pravednoj, opravdanoj i nediskriminirajućoj osnovi ostvaruje pristup pomoću drugih sredstava.

5. Kratki se isječci koriste isključivo za opće programe vijesti, a u audiovizualnim medijskim uslugama na zahtjev mogu se koristiti samo ako isti pružatelj medijskih usluga nudi isti program uz vremenski odmak.

6. Ne dovodeći u pitanje stavke od 1. do 5., države članice u skladu sa svojim pravnim sustavima i praksama osiguravaju da se načini i uvjeti u vezi s pružanjem takvih kratkih isječaka definiraju, a posebno bilo kakvi dogovori o naknadi, najveće moguće trajanje kratkih isječaka i vremenska ograničenja u pogledu njihova prijenosa. Ako je predviđena naknada, ona ne smije premašivati dodatne troškove izravno nastale kroz omogućavanje pristupa.“;

10. u članku 4. stavku 1. briše se izraz „u smislu članka 6.“;

11. članci 6. i 7. se brišu;

12. naslov poglavlja IV. mijenja se i glasi:

„TELEVIZIJSKO OGLAŠAVANJE I TELETRGOVINA“;

13. članak 10. mijenja se i glasi:

„Članak 10.

1. Televizijsko oglašavanje i teletrgovina moraju biti odmah prepoznatljivi i razlikovati se od uredničkog sadržaja. Ne dovodeći u pitanje uporabu novih tehnika oglašavanja, televizijsko oglašavanje i teletrgovina moraju se optičkim i/ili akustičkim i/ili prostornim sredstvima jasno odvojiti od ostalih dijelova programa.

2. Odvojene promidžbene i prodajne poruke, osim u prijenosu sportskih događaja, i dalje predstavljaju izuzetak.“;

14. članak 11. mijenja se i glasi:

„Članak 11.

1. Države članice osiguravaju da cjelovitost programa, uzimajući u obzir prirodne stanke u programu kao i trajanje i karakter programa i prava nositelja prava nisu ugroženi pri umetanju televizijskog oglašavanja ili teletrgovine tijekom programa.

2. Prijenos filmova napravljenih za televiziju (isključujući serije, serijale i dokumentarne filmove), kinematografskih djela i informativnih programa može se prekinuti televizijskim oglašavanjem i/ili teletrgovinom jednom za svako predviđeno razdoblje od najmanje 30 minuta. Prijenos dječjih programa može se prekinuti televizijskim oglašavanjem i/ili teletrgovinom jednom za svako predviđeno razdoblje od najmanje 30 minuta, pod uvjetom da je predviđeno trajanje programa dulje od 30 minuta. Tijekom vjerske službe nije dozvoljeno umetanje televizijskog oglašavanja ili teletrgovine.“;

15. članci 12. i 13. se brišu;

16. članak 14. stavak 1. se briše;

17. članci 16. i 17. se brišu;

18. članak 18. mijenja se i glasi:

„Članak 18.

1. Udjel poruka televizijskog oglašavanja i teletrgovine unutar zadanog sata ne smije prijeći 20 %.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na najave nakladnika vezano uz vlastite programe i sporedne proizvode neposredno proizišle iz tih programa, najave sponzorstva i plasman proizvoda.“;

19. članak 18a mijenja se i glasi:

„Članak 18a

Izlozi za teletrgovinu trebaju biti jasno određeni kao takvi pomoću optičkih i akustičkih sredstava te bez prekida trajati najmanje 15 minuta.“;

20. članak 19. mijenja se i glasi:

„Članak 19.

Odredbe ove Direktive se uz nužne promjene primjenjuju na televizijske kanale koji su isključivo posvećeni oglašavanju i teletrgovini te na televizijske kanale koji su isključivo posvećeni samopromidžbi. Poglavlje 3. kao i članak 11. i članak 18. ne primjenjuju se na te kanale.“;

21. članak 19a se briše;

22. članak 20. mijenja se i glasi:

„Članak 20.

Ne dovodeći u pitanje članak 3., države članice mogu, uz dužno poštivanje prava Zajednice, propisati uvjete osim onih navedenih u članku 11. stavku 2. i članku 18. u vezi s televizijskim emisijama koje su isključivo namijenjene za državno područje i koje javnost ne može primati, bilo izravno ili neizravno, u jednoj ili više drugih država članica.“;

23. naslov poglavlja V. mijenja se i glasi:

„ZAŠTITA MALOLJETNIKA U TELEVIZIJSKOM EMITIRANJU“;

24. članci 22a i 22b se brišu;

25. naslov poglavlja VI. mijenja se i glasi:

„PRAVO NA ODGOVOR U TELEVIZIJSKOM EMITIRANJU“;

26. točka (e) u članku 23a stavku 2. mijenja se i glasi:

„(e) olakšati razmjenu informacija između država članica i Komisije o situaciji i razvoju regulatornih aktivnosti vezanih uz audiovizualne medijske usluge, uzimajući u obzir audiovizualnu politiku Zajednice, kao i relevantan razvoj na tehničkom polju;“

27. dodaje se sljedeće poglavlje:

„**POGLAVLJE VIB**

SURADNJA IZMEĐU REGULATORNIH TIJELA DRŽAVA ČLANICA

Članak 23b

Države članice poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi jedna drugoj i Komisiji dostavile neophodne informacije za primjenu odredbi ove Direktive, a posebno njezinih članaka 2., 2a i 3., ponajprije kroz svoja nadležna neovisna regulatorna tijela.“;

28. članci 25. i 25a se brišu;

29. članak 26. mijenja se i glasi:

„Članak 26.

Najkasnije 19. prosinca 2011. te svake tri godine nakon toga Komisija je dužna Europskom parlamentu, Vijeću te Gospodarskom i socijalnom odboru dostaviti izvješće o primjeni ove Direktive te, po potrebi, izraditi daljnje prijedloge za njezinu prilagodbu razvoju u području audiovizualnih medijskih usluga, a posebno u svjetlu nedavnoga tehnološkog razvoja, konkurentnosti sektora i razina medijske pismenosti u svim državama članicama.

U tom se izvješću također ocjenjuje pitanje televizijskog oglašavanja koje prati dječje programe ili je u njih uključeno, a posebno je li kvantitativnim i kvalitativnim pravilima iz ove Direktive osigurana potrebna razina zaštite.“

Članak 2.

Ovime se na sljedeći način izmjenjuje i dopunjuje Uredba (EZ-a) br. 2006/2004 Europskoga parlamenta i Vijeća od 27. listopada 2004. o suradnji između državnih tijela odgovornih za provedbu zakona o zaštiti potrošača³⁰:

- točka 4. Priloga „Direktive i Uredbe obuhvaćene člankom 3. točkom (a)“ mijenja se i glasi:

„4. Direktiva 89/552/EEZ od 3. listopada 1989. Europskoga parlamenta i Vijeća o usklađivanju određenih odredbi propisanih zakonom i drugim propisima u državama članicama vezano uz pružanje audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama)³¹:

---

³⁰ SL 364, 9.12.2004., str. 1. Uredba kako je izmijenjena i dopunjena Direktivom 2005/29/EZ.

³¹ SL L 298, 17.10.1989., str. 23.

članci 3h i 3i te članci od 10. do 20. Direktive kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Direktivom 2007/65/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća³².

Članak 3.

1. Države članice će donijeti potrebne zakone i druge propise kako bi se uskladili s odredbama ove Direktive najkasnije do 19. prosinca 2009. One će o tome odmah obavijestiti Komisiju.

Kad države članice budu donosile ove mjere, te će mjere prilikom njihove službene objave sadržavati uputu na ovu Direktivu ili će se uz njih navesti takva uputa. Načine toga upućivanja predvidjet će države članice.

2. Države članice će Komisiji dostaviti tekst glavnih odredaba nacionalnoga prava koji budu donijele u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 4.

Ova Direktiva stupa na snagu na dan nakon objave u Službenom listu Europske unije.

Članak 5.

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu 11. prosinca 2007.

Za Europski parlament
Predsjednik
H.-G. PÖTTERING

Za Vijeće
Predsjednik
M. LOBO ANTUNES

---

³² SL L 332, 18.12.2007., str. 27.“